

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.714/2024. számú ügyben Szegeden, 2025. május 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a 8. sorszámú

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás bűntette miatt vádlott1 és társai ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2024. március 26. napján kihirdetett 8/a.B.410/2022/75. számú ítéletét *megváltoztatja*:

vádott1 I. rendű vádlott pénzbüntetésre is ítéletét *mellőzi*. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházban határozza meg. vádlott1 I. rendű vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

vádott2 II. rendű vádlott pénzbüntetésre is ítéletét *mellőzi*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja* azzal, hogy az I., II. és III. r. vádlottak által elkövetett költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen: Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. *fordulat*, (5) bekezdés b) pont 2. *fordulat*.

vádott3 III. rendű vádlottat kötelezi 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A másodfokú eljárás során ezen túlmenően felmerült 30.416 (harmincezer-négyszáztizenhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy vádlott2 II. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.2.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék fenti ítéletével vádlott1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetőjében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat]. Ezért az I. r. vádlottat 2 év 6 hónap szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3 évre a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500.-Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott összesen 450.000.-Ft meg nem fizetett pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[2] A törvényszék vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetőjében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat], ezért a II. r. vádlottat 2 év szabadságvesztésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 3 évre a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000.-Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott összesen 400.000.-Ft meg nem fizetett pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Megállapította, hogy a szabadságvesztést – annak esetleges végrehajtása esetén – börtönben rendeli végrehajtani, abból a II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] Az elsőfokú bíróság vádlott3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetőjében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat], ezért a III. r. vádlottat 2 év szabadságvesztésre és 3 évre a gazdasági társaság vezetői tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést – annak esetleges végrehajtása esetén – börtönben rendeli végrehajtani, abból a III. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltétele szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[4] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyészség az I., II. és III. r. vádlottak terhére súlyosításért, az I. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és foglalkozástól eltiltás tartamának lényeges felemelése, a II. és III. r. vádlottak vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés, foglalkozástól eltiltás tartamának felemelése, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, az I. r. vádlott és védője egyaránt az elsőfokú ítélet rendelkező részét érintően a bűnösség megállapítása, a tényállás váddal egyező megállapítása, a cselekmény költségvetési csalás büntetőjének a Btk. 396. § (1) bekezdése és az (5) bekezdés b) pont 2. fordulata szerinti minősítése, a szankció alkalmazása, a bűnügyi költség megfizetésére kötelezés és az ítélet indokolása ellen is elsődlegesen bűncselekmény, illetőleg bizonyítottság hiánya okából történő felmentés, másodlagosan felmentés iránt elévülés miatt, harmadlagosan

enyhébb büntetés kiszabásáért a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése érdekében. A III. r. vádlott védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[5] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy vádlott² II. r. vádlott vallomása nem fogadható el fenntartások nélkül, illetőleg nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, amely szerint tanúl, valamint a szlovák eladó tanúk és a cég¹-nél alkalmazott gépkocsivezetők vallomása az ítéleti tényállást támasztanak alá. Indítványt tett tanúl és négy gépkocsivezető tárgyaláson történő kihallgatására, azonban ezen indítványát a fellebbezési nyilvános ülésen már nem tartotta fenn. Elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését indítványozta, elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából. Vitatta továbbá a vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítését. Álláspontja szerint a hónapról-hónapra helytelen adóbevallással megvalósuló részcselekményeket a Btk. 6. § (2) bekezdése törvényi egységbe foglalja, azaz ilyenkor folytatólagosan elkövetett bűncselekmény valósul meg, így a részcselekmények között nem jön létre valódi anyagi halmazat. Ugyanakkor a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerint üzletszerűen az követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik, azaz több bűncselekményt kell elkövetni az üzletszerűség törvényi fogalmának megállapíthatóságához. Összességében álláspontja szerint az I. r. vádlott magatartása – az elsőfokú ítélet történeti tényállásának alapulvétele esetén – a Btk. 396. § (4) bekezdés a) pontja szerint minősül. Ezen bűncselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés. Az utolsó bevallás benyújtása az adóhatóság felé 2012. augusztus 21. napján történt, ehhez képest az elévülés 2020. augusztus 21. napján bekövetkezett, ugyanis a nyomozó hatóság az I. r. vádlottat 2022. március 23. napján hallgatta ki gyanúsítottként. Nem értett egyet azzal a törvényszéki állásponttal, hogy a nyomozás elrendelése 2015. október 8. napján az elévülés megszakadását eredményezte volna. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Btk. 28. § (1) bekezdésére, amely szerint a hatóságnak az elkövető ellen kell büntetőeljárás cselekményt foganatosítania az elévülés félbeszakításához. Ennek megfelelően másodlagosan kérte, hogy ha az I. r. vádlott felmentése az elsődleges kérelem alapján nem lehetséges, akkor vele szemben a büntetőeljárást az ítéltábla szüntesse meg. Harmadlagos kérelemként az I. r. vádlott életkorára és egészségi állapotára figyelemmel indítványozta a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának határozott időre történő felfüggesztését, illetőleg azt, hogy a terhelt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható legyen. A bűnügyi költség vonatkozásában kérte, hogy az ítéltábla az egyetemleges kötelezést terjessze ki mind az öt vádlottra, álláspontja szerint ugyanis lehetőséget kell találni azon terhek megfelelő elosztására, mely nem vádlottanként, hanem az öt vádlott vonatkozásában elkülöníthetetlenül merültek fel, ellenkező esetben olyan méltánytalan helyzet áll elő, amely szerint az I. r. vádlott nyugdíjából kerülne végrehajtásra az öt vádlott miatt felmerült bűnügyi költség.

[6] A III. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a bíróság tévesen állapította meg a III. r. vádlott szerepét az elkövetésben, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá a társtetteség megállapítását, legfeljebb bűnsegédként vonható felelősségre. Álláspontja szerint továbbá a terhelt szándékossága nem állapítható meg, illetőleg a III. r. vádlott úgynevezett „stróman” volt, a nevét mások használták fel tényleges üzleti tranzakciókhoz. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte az igazságügyi orvosszakértő kirendelését annak vizsgálatára, hogy a terhelt egészségi állapota lehetővé teszi-e a szabadságvesztés letöltését annak ellenére, hogy a

súlyos krónikus egészségügyi problémái ismertek voltak. Arra is kitért, hogy a III. r. vádlott büntetése aránytalan a passzív „stróman” szerephez, továbbá az egészségi és szociális állapotához, valamint a szándékosság hiányához képest. Álláspontja szerint továbbá a törvényszéknek igazságügyi könyvszakértőt kellett volna kirendelnie, illetőleg nem vizsgálta a kompenzációs felár- és áfavisszatérítés vizsgálatát, valamint a sertéseladók jogi státuszát. Összességében indítványozta, hogy az elsőfokú ítéletet az ítéltábla változtassa meg, a vádlottat mentse fel, másodlagosan pedig a bűncselekmény minősítését bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettként állapítsa meg, illetőleg a kiszabott büntetést mérsékelje. Indítványozta továbbá a III. r. vádlott előzetes mentesítését is.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.140/2023/15. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás felderítésére vonatkozó kötelezettségének eleget tett, a vádlottak tudattartamára vont jogi következtetései szintén logikailag megalapozottak és bizonyítékokkal alátámasztottak voltak. A vádlottak cselekményeit is a törvénynek megfelelő minősítéssel látta el álláspontja szerint az elsőfokú bíróság, ugyanakkor észrevételezte, hogy a költségvetési csalás büntettként megnevezése kapcsán elmulasztotta felhívni a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjának 3. fordulatát. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabásakor a vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés irányadó 7 év 6 hónap középértékétől a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásával a vádlottak javára indokolatlanul jelentősen tért el, ami összességében az egyes vádlottak vonatkozásában enyhe büntetést eredményezett. Összességében indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét változtassa meg, az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, közügyektől eltiltás, valamint foglalkozástól eltiltás tartamát súlyosítsa, a II. és III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és foglalkozástól eltiltás tartamát súlyosítsa, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, a II. és III. r. vádlottat közügyektől eltiltásra is ítélje, az ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben azzal, hogy az I., II. és III. r. vádlott által elkövetett költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen: 1-1 rb. – a II. és III. r. vádlottak esetében bűnsegédként elkövetett – költségvetési csalás büntettként [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat].

[8] A vádlottak terhére bejelentett ügyészségi fellebbezés, illetőleg az I. és III. r. vádlottak javára felmentés, valamint a szabadságvesztés és – az I. r. vádlott esetében – a közügyektől eltiltás tartama, valamint a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellőzésére, továbbá az I. r. vádlott vonatkozásában a költségvetést károsító bűncselekmény eltérő jogi minősítésére irányuló fellebbezések szintén alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak egyebekben helytállóak.

[9] A bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1), (2), (7) és (10) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel teljeskörűen felülbírált.

[10] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[11] A törvényszék a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben és mértékig lefolytatta. Ítéletének [99], [100] és [101] bekezdéseiben részletesen foglalkozott az általa elutasított bizonyítási indítványokkal, amellyel az ítéltábla teljes mértékig egyetértett, ezen bizonyítások lefolytatását a valósághú tényállás megállapításához maga sem tartotta szükségesnek.

[12] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat ügyiratszerűen, logikusan, minden releváns bizonyítékra kiterjedően értékelte. Ennek során kellő részletességgel elemezte az egyes bizonyítási eszközöket és a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el és melyeket miért vetett el.

[13] Így az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen indokolta, hogy ítéleti tényállását miért vádlott2 II. r. vádlott feltárázó jellegű, önmagára és vádlott társaira nézve is terhelő vallomásra, valamint tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7 és tanú8, valamint tanú9 és tanú10 tanúk vallomásaira és elítélt1 V. r. elítélt által előadottakra alapította szemben az I. és a III. r. vádlott védekezésével, valamint az azokat alátámasztani látszó, az I. r. vádlott védője által 20-I. szám alatt csatolt okiratokban foglaltakkal szemben, mely utóbbiak vonatkozásában az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy azok valótlan tartalmúak voltak és kizárólag azzal a céllal készültek, hogy leplezzék a vádlottak bűnös tevékenységét.

[14] Megalapozottan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlott által a cég1 gazdasági tevékenységére vonatkozóan havi rendszerességgel benyújtott adóbevallások a 2011. április és 2012. július hónap közötti időszak tekintetében valótlan tartalmúak voltak, mert azok elkészítéséhez az I. r. vádlott közreműködésével felhasználásra kerültek a beszámoló cégek nevében a II. és III. r. vádlottak által kiállított valótlan tartalmú költségnyámlák. Helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság arra nézve is, hogy a II. és III. r. vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági események nem történtek meg, a számlákat kiállító cégek nem végeztek valós gazdasági tevékenységet. A cégek közbeiktatására azért volt szükség, hogy az I. r. vádlott által beszerzett közösségi áru belföldi áruként jelenhessen meg, és az I. r. vádlott a számlák adótartalmával a saját áfabefizetési kötelezettségét jogellenesen csökkenteni tudja.

[15] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[17] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság tényállása megalapozott, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[18] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a terhükre megállapított költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi megjelölése azonban nem felelt meg a Kúria 61. számú BK véleményének 3/a. pontjában foglaltaknak, amely szerint az elkövetési magatartás eltérő büntetési tétellel fenyegetett alakzataira 1. tétel, 2. tétel stb. megjelöléssel, az azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira pedig 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni. Jelen esetben az I. r. vádlott a bűncselekményt akként követte el – és a II. és III. r. vádlottak ehhez nyújtottak szándékosan segítséget –, hogy a költségvetésbe történő befizetési kötelezettség vonatkozásában valótlan tartalmú nyilatkozatot tett. Erre figyelemmel az I., II. és III. r. vádlottak által elkövetett költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen: Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. *fordulat*, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat.

[19] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy az I. r. vádlott cselekménye a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerinti üzletszerűen elkövetettnek minősül, ugyanis a törvényi egységbe tartozó ugyanolyan részcselekményeket (amelyek külön-külön is bűncselekmények) az I. r. vádlott rendszeres haszonszerzésre törekedve valósította meg. E vonatkozásban ugyanakkor helyesbítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet [127] bekezdésében a II. és III. r. vádlottakra történt azon megállapítást, amely szerint a bűncselekményt ők is anyagi haszonszerzés céljából, rendszeres haszonszerzésre törekedve követték el. Az ő cselekvőségük nem emiatt minősül üzletszerűnek, hanem azért, mert a részesek cselekményének törvényi minősítése a tettesekre megállapított bűncselekmény törvényi minősítéséhez igazodik. Jelen esetben a II. és III. r. vádlottak az I. r. vádlott üzletszerűen elkövetett bűncselekményéhez nyújtottak szándékosan segítséget, ezért a terhükre megállapított bűncselekmény törvényi minősítése az I. r. vádlottéval egyező.

[20] Tekintettel arra, hogy a vádlottak cselekménye a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat, (5) bekezdés b) pont 2. fordulata szerint minősül, a büntetési tételkeret 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés. Mivel az utolsó részcselekmény kifejtésére 2012. augusztus 21. napján került sor, a bűncselekmény elévülése nem következett be, az I. r. vádlott védőjének ezzel kapcsolatos álláspontját az ítéltábla nem osztotta.

[21] A büntetés kiszabása körében további enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla az I. r. vádlott javára szívbetegségét, valamint azt, hogy Parkinson kórban szenved.

[22] Az így kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen járt el, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében az I. r. vádlottat szabadságvesztésre, közügyektől eltiltásra és gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra, a II. és III. r. vádlottakat pedig börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott esetében alkalmazta a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítési lehetőséget, hiszen a büntetési tétel alsó határa mindhárom vádlott esetében 5 év szabadságvesztés volt. Ezen törvényhely alkalmazásával az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság arányos szabadságvesztés büntetéseket szabott ki, azok súlyosítását – a bekövetkezett rendkívüli időmúlásra is figyelemmel – az ítéltábla nem tartotta szükségesnek. Ebből következik az is, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetés céljának eléréséhez a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének a mellőzése nem volt szükséges. Ugyanakkor az elkövetési értékre

figyelemmel nem találta alaposnak az ítéltábla a büntetések enyhítése iránti fellebbezéseket sem. Ami a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítéletét illeti, azt az ítéltábla maga is indokoltnak és arányosnak találta mindhárom vádlott esetében.

[23] Az I. és II. r. vádlottak esetében a másodfokú bíróság a pénzbüntetésre is ítéletet mellőzte, mert ezen vádlottak megfelelő jövedelemmel, vagyonnal ezen büntetés kiszabásához nem rendelkeznek.

[24] Az I. r. vádlott esetében – figyelemmel nagymértékben leromlott egészségi állapotára – az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a Btk. 35. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetés célja fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztéssel is elérhető, illetőleg ugyanezen okból akként határozott, hogy az I. r. vádlott a Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[25] A másodfokú bíróság a III. r. vádlott előzetes mentesítésére törvényes lehetőséget nem látott, ezért azt nem alkalmazta.

[26] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta a vádlottak által elkövetett költségvetést károsító bűncselekmény jogszabályi megjelölésének helyesbítésével.

[27] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján kötelezte a III. r. vádlottat 16.800.-Ft másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, fellebbezése ugyanis eredménytelen volt. A Be. 613. § (1) bekezdése, valamint (2) bekezdés b) pontja alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárás során ezen túlmenően felmerült 30.416.-Ft bűnügyi költséget – amely a II. r. vádlott vonatkozásában merült fel – az állam viseli, tekintettel arra, hogy az ügyészszégi fellebbezés nem vezetett eredményre a II. r. vádlott tekintetében.

[28] A bűnügyi költség vonatkozásában az ítéltábla megjegyzi, hogy az I. r. vádlott védője indítványozta, hogy az ítéltábla az egyetemleges kötelezést terjessze ki mind az öt vádlottra. E tekintetben az ítéltábla utal a Bf.I.587/2021/7. számú határozatára, amelyben kifejtette, hogy több vádlott esetén az előkészítő ülésen bűnösséget beismerő, vallomást tevő vádlottat a teljes bűnügyi költség megfizetésére kell kötelezni, majd a vádlott társával szemben lefolytatott eljárás jogerős befejezése után egyszerűsített felülvizsgálat keretében kell a bűnügyi költség tekintetében rendelkezni arról, hogy a bűnügyi költséget mely vádlottak és milyen összegben kötelesek egyetemlegesen, illetőleg külön-külön viselni. Az egyes vádlottakat terhelő bűnügyi költség helyes összegének megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata azt követően, hogy az eljárás valamennyi vádlottal szemben jogerősen befejezésre került.

[29] Az ítéltábla megállapította, hogy vádlott2 II. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.2.

[30] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. május 8.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
s.k.

Dr. Kiss Dániel s.k.

Dr. Halász Edina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.714/2024/8. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8/a.B.410/2022/75. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett.*

Szeged, 2025. május 8.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke